Samenkörner (Neue Folge 27) 1933

Numai prin credință

Multe au fost deja relatate și se întâmplă mereu, despre cum Duhul lui Dumnezeu l-a folosit pe un om sau pe altul, ori un mijloc sau altul, ca să ducă o oaie rătăcită la turma bunului Păstor. Cât de mare ar putea să fie numărul celor care au fost câștigați pentru Isus *exclusiv* prin acțiunea Duhului Sfânt și citirea Cuvântului lui Dumnezeu, fără ajutorul vreunui om, o va arăta abia eternitatea. Firește că asemenea cazuri sunt puțin cunoscute în timpul de acum. Totuși, se aude despre ele din când în când. Cele ce urmează le-am auzit într-o călătorie. Nu este vorba despre lucruri extraordinare. Dar mă gândeam că cele auzite ar putea totuși să fie utile unuia sau altuia.

La o fermă din America de Nord am întâlnit o femeie de optzeci și patru de ani, cu o înfățișare demnă, inspirând respect, care ne-a primit prietenos. Deja după o scurtă conversație am observat că aveam de-a face cu un copil al lui Dumnezeu, care era conștientă de iertarea păcatelor sale și care avea o speranță vie prin credința în Hristosul lui Dumnezeu, mort și înviat. Bătrâna doamnă provenea din părinți catolici și crescuse în doctrina catolică. Deja în anii tineri emigrase cu părinții ei din Germania în Statele Unite. Printre obiectele aduse cu ei se afla și un tablou, care pe vremuri avusese pentru ea o valoare deosebită. Era o imagine a „cămășii sfinte" a lui Isus, care este prezentat din când în când la Trier. Și acum mai atârna tabloul deasupra patului ei. Noi am rugat-o să ni-l arate, ceea ce a făcut cu cea mai mare plăcere. La întrebarea noastră: dacă atribuie tabloului o putere deosebită, cumva ca util pentru mântuire sau orice altceva, ea a răspuns:

„S-ar putea ca el să prezinte adevărata cămașă a lui Hristos. S-ar putea, de asemenea, să nu fie, Vreun folos pentru eternitate nu aduce nici tabloul, nici cămașa. Presupunând că ar fi într-adevăr cămașa lui Hristos și cineva ar muri îmbrăcat chiar în această cămașă, celui în cauză nu i-ar fi de niciun folos. Toate asemenea lucruri exterioare nu înfăptuiesc curățirea de păcate și nu dau pace inimii omenești. Tabloul nu mai are valoare pentru mine decât ca amintire, nimic altceva."

După aceea am întrebat-o dacă n-ar vrea să ne împărtășească ceva din viața ei, înainte de toate, cum a ajuns la cunoștința mântuirii în Hristos. Atunci, ea ne-a povestit după cum urmează:

Din copilărie am avut o mare venerație pentru Isus Hristos, cu toate că Îl cunoșteam numai din reproduceri. Într-o seară - pe atunci locuiam deja în această țară - a trebuit să iau turma noastră din pădure. Animalele se împrăștiaseră, așa că se făcuse deja întuneric când, în sfârșit, le-am avut adunate la un loc. Pe cale să le mân acasă, am observat la o oarecare depărtare, pe drumul pe care trebuia să merg, un bărbat, și anume, un negru. Am căpătat o spaimă mare și m-am rugat: „Ah, Doamne Isuse, păzește-mă!" Era probabil prima rugăciune care mi-a venit cu adevărat din inimă. Când am mers apoi mai departe, ezitând, mi-am dat seama curând că negrul îmi era un om cunoscut, inofensiv, un fost soldat, care își avea coliba în pădure, care era prietenos cu fiecare și pe care îl auzisem spunând de mai multe ori: „Isus mă iubește și eu Îl iubesc pe El. L-am găsit în război (Războiul de Secesiune) ca Mântuitor al meu, care a murit pentru păcatele mele." Ce ciudat, mi-am zis eu în seara aceea, tu te rogi aceluiași Isus despre care acest negru vorbește cu atâta plăcere.

Începând din acea zi m-am rugat regulat lui Isus, și atunci aveam sentimentul precis: El te aude și chiar te iubește. Uneori chiar auzeam în lăuntrul meu: Domnul Isus sigur a murit și pentru păcatele tale; și apoi, dacă mă gândeam la singurul verset biblic pe care îl cunoșteam pe atunci: «Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă», atunci intra de fiecare dată o liniște sigură în inima mea. Mai mult nu știam despre Cuvântul lui Dumnezeu. Așa a rămas mulți **ani**.

Samenkörner (Neue Folge 27) 1933

Apoi am trăit următoarele:

Într-o zi am vizitat cu o vecină o femeie care locuia destul de departe, care zăcea pe patul de moarte. Bolnava era catolică, așa ca noi două. Noi ne-am exprimat regretul că ea trebuia să zacă așa de singură în boala ei. Dar ea a răspuns:

„Nu trebuie să mă compătimiți. Nu mă plictisesc. Domnul Isus este cu mine. Cu El mă întreține și în plus mă bucur de ceasuri atât de fericite! El este Mântuitorul meu, Păstorul meu."

Acest răspuns m-a surprins cât se poate de tare. Am ascultat stupefiată mărturia limpede și mi-am zis: Doar și tu ai putea să spui aceasta despre tine. Dacă ar fi această deplină siguranță și partea ta! Asupra însoțitoarei mele, cuvintele muribundei au făcut o cu totul altă impresie. Ele au supărat-o și în drum spre casă ea și-a exprimat supărarea prin cuvintele: „De n-am fi spus nimic despre plictiseală către doamna P.! Cuvintele ei mi-au stricat toată după-amiaza."

La mine era tocmai contrariul. Tare aș fi vrut să aud încă mai multe despre muribundă; mărturia ei era totuși așa de total în conformitate cu propriile mele nevoi.

Puțin după această vizită am găsit cu adevărat pace. Ioan 3.16 m-a convins că Dumnezeu mă iubea. Credeam din inimă în Cel trimis de El și am căpătat siguranța că Domnul Isus murise și pentru mine. Când în vremea aceea a murit un om evlavios, cunoscut ca bun și binefăcător, și cineva a făcut remarca: „Chiar dacă domnul K. a fost bun și evlavios, înainte să poată să intre în cer, tot trebuie să ajungă în purgatoriu pentru purificare și curățire", eu am răspuns:

„Dacă Dumnezeu din dragoste pentru noi, păcătoșii, L-a trimis pe singurul Său Fiu și spune că oricine crede în El nu piere, ci are viață eternă, atunci nu pot să înțeleg cum El, cu o asemenea dragoste, să-i mai ducă în purgatoriu pe credincioși, copiii Lui, înainte ca El să-i primească în cerul Său."

Am putut să rostesc aceste cuvinte cu toată convingerea, cu toate că nu auzisem de la niciun om vreodată ceva de felul acesta și nici nu avusesem niciodată ocazia să fiu prezentă la vreo vestire a Cuvântului. Mă bazam, pur și simplu, pe minunata înștiințare pe care o dă Dumnezeu în Ioan 3.16. Cunoșteam, de asemenea, istoria tâlharului de pe cruce. După ce omul acela a recunoscut ce meritau faptele sale și se întorsese spre Mânuitorul, a putut să audă din gura Mântuitorului muribund: «Adevărat îți spun că *astăzi vei fi cu Mine în paradis*». După părerea noastră, acest om chiar ar mai fi avut nevoie de o purificare temeinică, dar nu auzim nimic despre purgatoriu sau ceva asemănător, pentru că Domnul Isus nu mântuiește pe jumătate, ci total. Așa că știu și aceasta: când mor, voi merge la Isus, în paradis.

Așa a spus bătrâna. Ne-am mai rugat împreună și apoi a trebuit să ne luăm rămas-bun. Nu mult după această vizită, ea a adormit.

Da, este adevăr divin: «Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de *orice* păcat» (1 Ioan 1.7). Lucrarea Sa a fost terminată și este o lucrare întreagă, nu o jumătate de lucrare. «*Cine* crede în Fiul *are viață eternă*.» Domnul Isus Însuși a spus: «Cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.» (Ioan 5.24)

Titlul original: „Allein durch den Glauben"
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933,* pag. 218-223.